

ΙΣΤΟ(ΠΑΡΑ)ΛΟΓΙΟΝ
blogspot.com

«Δεύτερη γέννα», πρώτη αναγέννηση

Μάνα. Φωνάζει, κλαίει, μιλά, σκέφτεται, αγαπά, γεννά, ρουφά, επιμένει, χειροτερεύει, βελτιώνεται, υπάρχει. Υπάρχει.

Η Ρένα είναι η τραγική μάνα που 'χασε την κόρη της. Τη δολοφόνησαν. Όχι. Τη δολοφόνησε. Ο δεύτερος δολοφόνος που έβαλε στη ζωή της η Ρένα. Ο πρώτος έκανε αργά και βασανιστικά τη δουλειά του. Ο άντρας της. Ο λιμενικός. Που την άφησε κι έτρεξε γι' άλλα λιμάνια. Αυτό ακούγεται κλισέ. Μπορεί και να 'ναι. Όμως. Όμως ο Γρηγοριάδης, αφού έχει αγαπήσει τις λέξεις, αγάπησε και τους ήρωές του. Τις ζωές τους.

Στον μονόλογο της Ρένας σκιαγραφείται το πρόσωπο της τραγικότητας, της έλλειψης, του έρωτα, του θανάτου, της γέννησης, ξανά του θανάτου, της ίδιας της γυναίκας, της γυναίκας που δεν μπορεί να υπάρξει μόνη της, δεν είναι μόνη της, ο άντρας μπορεί ν' απουσιάζει, αλλά είναι διαρκώς παρών. Αυτός δεν καταστρέφεται. Δεν είναι φεμινιστικό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, το έργο του Γρηγοριάδη. Είναι ανθρώπινο.

Όσο ανθρώπινη είναι η μοναξιά και η παράνοια. Όσο ανθρώπινοι είναι άνθρωποι. (Πόσο ανθρώπινοι μπορούν να γίνουν άραγε οι άνθρωποι;). Όσο ανθρώπινη είναι η λογοτεχνία, οι λέξεις και τα πράγματά της. Θυμάμαι το πρόσωπο της μητέρας στο «Αλλά πίσω από τ' αυτί» του Αργύρη Παλούκα. Εκεί ήταν μητέρα. Θυμάμαι το ποίημα της Ευτυχίας Παναγιώτου που απευθύνεται στη μαμά. Εκεί, στον «Μέγα κηπουρό», ήταν μαμά. Να τρεις εκφάνσεις του ίδιου προσώπου: μάνα, μητέρα, μαμά.

Μεγαλώνει αυτό το πρόσωπο, κι όσο γίνεται αυτό τόσο εκείνη θέλει δίπλα της τα παιδιά της. Αναγκαστικά, αγαπτικά, για ασφάλεια, για τον πόνο που έρχεται ή γι' αυτόν που έφυγε και θέλει να μοιραστεί την ανακούφισή της. Η «Δεύτερη γέννα» δεν είναι μόνον αυτό που περιγράφεται στο τέλος. Είναι μαζί και η αναγέννηση του προσώπου της γυναίκας, της μάνας-μητέρας-μαμάς, του υπέροχου αλλά κι αδυσώπητου προσώπου που ενσαρκώνει.

Ενεργώντας σελίδες είναι, στις εκδόσεις Πατάκη. Δεν είναι δε και τόσος κόπος να συγκλονιζόμαστε πού και πού. Είναι.

istoparalogion.avgi@gmail.com